

COLUMN

.....

Cultuur in het azc

Janpier Brands is Fries om utens en oud-directeur van Neushoorn Leeuwarden, nu werkt hij voor de Willem de Kooning Academie en Codarts

betrokken bij de oprichting van de band. De Eriband is voor zijn leden enorm belangrijk. Als uitlaatklep, om de stress van het leven in een klein kamertje op één van de drie asielschepen in Rotterdam kwijt te raken. Als ontmoetingsplek, om contacten met geestverwanten en

Afgelopen zaterdag hadden de Nederlandse Asielzoekerscentra (azc) open dag. Ik was die dag chauffeur van de Rotterdamse band Eriband. We reisden zo'n 250 kilometer naar Veenhuizen, waar zich vlak naast de Penitentiare Inrichting Norgerhaven een kleinschalig asielzoekerscentrum bevindt. Hier wonen ongeveer vijftig minderjarige asielzoekers, allemaal jongens. Sommige daarvan komen uit Somalië of Jemen. Een flink aantal uit Syrië en Eritrea.

De Eriband bestaat uit Eritrese jonge statushouders, die wonen in Rotterdam en omgeving. Samen met Stichting Mano was ik drie jaar geleden

lotgenoten te houden, elkaar op de hoogte te stellen van het nieuws, en om vriendschappen te sluiten en te onderhouden. En om lekker samen mooie muziek te maken, te merken dat je er steeds beter in wordt, en zo op verschillende plekken te kunnen optreden.

Gewoon samen zijn, praten, eten, dansen en muziek maken; het zijn eenvoudige elementen, met diepe betekenis en impact

Spelen in de band zorgt voor energie, zelfvertrouwen en levenslust. Tijdens optredens wordt dat overgedragen op het publiek. Sommigen leden van de band dromen van een leven als professioneel artiest. Een paar lijkt dat ook te gaan lukken. Toch studeren de meeste leden naast de band om bijvoorbeeld automonteur, elektricien, of loodgieter te worden.

Het was druk op deze open dag: veel mensen uit de buurt

wilden met eigen ogen zien hoe het leven op een azc eraan toe gaat. Het optreden in Veenhuizen was bijzonder. Vanaf het eerste nummer werd er uitbundig gedanst door de Eritrese jongens van het azc, daartoe aangemoedigd door Rahel Habte. Rahel zorgt met haar man Etu voor het management en de begeleiding van de band. Na elk nummer stonden er zo meer mensen op de dansvloer: Eritrese, Syrische, Somalische, en Hollandse jongens en meisjes, begeleiders van het azc, burens en andere bezoekers.

Het belangrijkste van het bezoek van de Eriband was echter het contact met de Eritrese jongens op het azc in Veenhuizen. Een aantal van hen woont daar al 1,5 jaar, zonder ouders of familie, vaak na een vlucht vol extreem geweld en ellende. Rahel had voor iedereen eten meegenomen: tsebhi (stoof) met injera (een soort pannenkoek), eten dat in de buurt van Veenhuizen moeilijk te krijgen is.

Gewoon samen zijn, praten, eten, dansen en muziek maken; het zijn eenvoudige elementen, met diepe betekenis en impact. Dat is cultuur. Blij en tevreden reden we terug naar Rotterdam.